
Maratonská jízda – vozíčkáři na PIM

Maratonská jízda – vozíčkáři na PIM

Pro dítě na invalidním vozíku není účast v maratonském závodě samozřejmostí. Díky Scottu Keelovi si však čím dál více handicapovaných dětí může vyzkoušet, jaké to je dorazit do cíle Pražského mezinárodního maratonu (PIM). Scott bude společně se skupinou studentů medicíny tlačit speciální vozíky jak při maratonu, tak půlmaratonu. Stále ještě není pozdě připojit se k tréninku.

Jak jste přišel na nápad běžet maraton s dětmi na vozíčcích?

Po druhém ročníku medicíny jsem prodělal závažnou operaci a musel jsem si dát rok pauzu kvůli rehabilitaci kolene. Odjel jsem domů do Virginie a začal pracovat v zařízení pro duševně nemocné s mentálně handicapovanými dětmi. Tam jsem si uvědomil, že existuje obrovská potřeba zdravotní péče pro tyto děti. Lékaři často jen předepíší léky a děti se zbaví a rodiče musejí shánět informace sami.

Můj pohled na to, co chci dělat, změnilo jedno [video](#). Je to příběh postiženého chlapce, který se chtěl účastnit dobročinného závodu. Uvědomil jsem si, že když takovým dětem poskytnete i malou příležitost, může jim to zásadně změnit život.

Scott Keel

Co následovalo, když jste se vrátil do České republiky?

Když jsem se vrátil, uvědomil jsem si, že tu není běžně vidět, že by se vozíčkáři zapojovali do aktivit; jsou stále jaksí na okraji společnosti. Žiju v Praze, a tak nechci být jen student, chci být aktivním občanem města, které bude ještě další tři roky mým domovem. Proto jsem zkontaktoval [Ústav sociální péče](#) v Psárech, začal se scházet s dětmi a navázal s tamním zařízením partnerství.

Později mě napadlo podniknout něco podobného tomu, co udělali otec se synem v tom videu a co vlastně v ČR nikdy neproběhlo. Trvalo to dlouho, ale nakonec nám PIM umožnil tlačit vozíky. Bylo to poprvé, kdy vozíky do závodu pustili. Měl jsem radost, ale zbýval nám jen měsíc na to, abychom sehnali peníze – 1500 eur za dva speciální vozíky, registrační poplatky a tak dále. Pokud provozujete charitu, musíte mít zápal pro věc a pak takovýhle stres přehlížíte. Loňský závod byl fantastický. Pepe, jeden z dětských účastníků, nosil po závodě medaili čtrnáct dní i do postele, tak velkou měl radost. Otec jiného účastníka za mnou po závodě přišel a řekl mi, že to bylo poprvé, kdy mu někdo pomohl.

PIM marathon 2010

Co plánujete letos?

Po loňském úspěchu máme nyní status oficiálního charitativního sponzora a partnera PMM. Nejsme neziskovka, která shání peníze, ale organizace, která se doopravdy účastní. Letos mám velkou radost, protože vznikla další partnerství – Projekt rodičů , Zdravotní klaun a Fofrem na maraton .

Jelikož jsou do závodu zapojeny kromě dětí i jejich rodiny, uspořádáme pro rodiny piknik. Pár rodinných příslušníků také poběží v našem speciálním štafetovém týmu. Nová štafeta je možnost, jak zapojit víc lidí. Chceme, aby lidé a společnost viděli, že se handicapovaní mohou účastnit aktivit jako my, jen možná potřebují naše nohy. Čím mají lidé větší možnost se s nimi seznámit, tím víc se začínají bořit tabu, protože když něco nevidáte každý den, připadá vám to zvláštní. Když to vidáte běžně, zvláštnost zmizí. Je to jako úsměv, který je nakažlivý. Když se na vás někdo usměje, úsměv mu opětujete.

Jak pokračuje trénink s blížícím se maratonem?

Běh je vždycky víc duševní než fyzická záležitost, takže běháme ve skupinách. Letos nás bude asi 35 běžců, z čehož 85 procent je ze 3. lékařské fakulty. Až do samého konce netrénujeme s dětmi, ty jsou na vozíky zvyklé. Běháme jako skupina jednou týdně o víkendu a v současnosti je mezi námi pět dívek.

Maraton běháme v týmech, takže když se unavíte, může vás někdo vystřídat. Vystřídání pak aktivně přihlížejí, fandí, sledují, jestli jsou všichni v pohodě. Ale pro nás to není závod, my nesoutěžíme na čas. Prostě běžíme a tlačíme vozíky. Když se pak blížíte do cíle, dobýváte se energií a nevíte, odkud se bere. Ve velkých závodech skutečně zažíváte něco mimořádného.

PIM marathon 2010

Získali jste nějakou podporu od fakulty?

3. lékařská fakulta nám vloni pomohla finančně a já jsem přislíbil, že pokud uspějeme, nebudu muset letos o peníze žádat. Fakulta pořídila vozík s velkými koly a poskytla ho ústavu v Psárech. Zařídil jsem to tak, že až dostuduji a odstěhuji se, škola i studenti budou moci dlouhodobě pokračovat v partnerství, které jsem vybudoval. Letos budeme na velkém maratonu tlačit pět až osm dětí a třináct v půlmaratonu.

Jaké máte plány do budoucna?

Po medicíně bych se chtěl více věnovat lidem se speciálními potřebami a chci změnit to, jak k těmto lidem přistupují lékaři. Chci zorganizovat sympozium pro lékaře a specialisty ze Společnosti pro Downův syndrom, aby oslovili lékaře a snažili se je i studenty vzdělávat o této populaci. Na fakultě se naučíte, jak léčit nemocné děti, ale nenaučí vás, jak zacházet s lidmi se speciálními potřebami.

Running With Those That Can't, o. s. je pražská charitativní organizace zastávající krédo, že dobročinnost je cestou, jak se stát lepšími studenty, lepšími občany a v případě mnohých svých členů i lepšími lékaři. Je vedena studenty 3. lékařské fakulty Univerzity Karlovy a dalších univerzit, kteří se rozhodli prolomit společenská tabu týkající se populace se speciálními potřebami v České republice a pomáhat těmto lidem žít šťastný, zdravý a plnohodnotný život. Naším cílem je zlepšit kvalitu života všech obyvatel! V letošním závodě poběží zhruba 40 běžců celou trať a s nimi 24 štafetových běžců.

Scott Keel after the marathon

Cíl charitativní organizace Running With Those That Can't, o.s.:

Pomozte nám v našem úsilí začleňovat lidi s tělesným, intelektuálním a vývojovým handicapem do všech aspektů každodenního života. Jedním ze způsobů, jak tohoto cíle dosáhnout, je aktivně napomáhat handicapovaným v účasti na

sportovních akcích s použitím speciálních vozíků a za pomoci běžeckého týmu vrstevníků. Doufáme, že tento týmový přístup podstatně zvýší povědomí o překážkách, kterým tato populace čelí, a také rozšíří povědomí o postiženích, podpoří vstřícnost vůči těmto lidem i jejich začleňování do společnosti.

P.K.